

a h a j s z a

THE CHASE

*Ő az egyetlen lány,
akit nem kéne akarnia.*

B R I A R U

*fine
selection*

ELLE KENNEDY

ELLE KENNEDY

a h a j s z a

THE
CHASE

B R I A R U

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1. FEJEZET

Summer

– EZ VALAMI VICC? – meredek az öt vádaskodó lányra.

Mind az öten másképp néznek ki: más-más hajszín, bőrszín, szemszín, de az arckifejezésük olyan egyforma, hogy képtelen vagyok megkülönböztetni őket. A megjátszott bűnbánat mögött erős *önelégtűtség* búzlik, miközben igyekeznek úgy tenni, mintha letaglózna őket a hír.

Na persze. Látom rajtuk, hogy élvezik a helyzetet.

– Sajnálom, Summer, de nem viccelünk – néz rám Kaya lesajnáló mosollyal. – A Kappa Beta Nu színvonaláért felelős bizottság tagjaként nagyon is komolyan vesszük a szövetségünk hírnevét. Ma reggel hírt kaptunk a Nemzeti...

– Á, tényleg? Talán táviratot küldtek?

– Nem. E-mailt – feleli selymes haját hátralibbentve. A szarkasztikus megjegyzésem simán lepattan róla. – A levélben emlékeztetnek bennünket, hogy a szövetség minden tagjának tartania kell magát az általuk felállított viselkedési szabályokhoz, ha nem akarjuk elveszíteni az anyaszervezet jóindulatát.

– *Nem* veszíthetjük el a jóindulatukat – kérlel a tekintetével Bianca. Az öt liba közül egyedül az ő szemében csillog némi értelem.

– Főleg azok után, ami Daphne Kettlemannel történt – teszi hozzá egy másik, akinek nem emlékszem a nevére.

Felülkerekedik bennem a kíváncsiság.

– Mi történt Daphne Kettlemannel?

– Alkoholmérgezés – suttogja a negyedik csaj, talán Hailey, majd úgy nézeget körbe, mintha a Kappa-ház antik bútorai között poloskák rejtőznének.

– Ki kellett mosni a gyomrát – teszi hozzá a névtelen csaj vidoran, mint akit konkrétan feldob, hogy Daphne Kettleman majdnem meghalt.

– Hagyjuk ezt a témát! – csattan fel Kaya. – Jobb lett volna, ha meg sem említed, Coral...

Ja persze, Coralnak hívják! Így második hallásra is éppolyan idétlenül hangzik, mint negyedórája, amikor bemutatkozott.

– Daphne nevét nem mondjuk ki ebben a házban – magyarázza Kaya.

Jesszusom! Egy kis gyomormosás, és Daphnéból rögtön Voldemort lett? Úgy tűnik, a briares Kappa Beta Nu még a brownos bagáznál is karóntyeltebb.

Nincs mit szépíteni rajta: ezek kirúgnak engem, mielőtt még beköltözhetnék.

– Ne vedd magadra! – villant rám egy újabb vigasztaló álmosolyt Kaya. – A hírnevünk nagyon fontos a számunkra, és hiába voltak a felmenőid közt Kappa-tagok...

– Már mint elnökök – javítom ki.

Hah! Bekaphatod, Kaya! Az anyám harmad- és negyedévesen Kappa-elnök volt, ahogy a nagyanyám is. A Heyward lányok és a

Kappa Beta Nu éppúgy együtt járnak, mint a Hemsworth fiúk és a bordás hasizom.

– Szóval voltak Kappa-*tagok* – ismétli –, de ma már nem ragaszko-
dunk annyira a vérvonal hagyományához, mint régen.

Vérvonal hagyománya? Atyaég, ez a nő a múlt századból csöppent
ide?

– Mint mondtam, szigorú szabályaink és irányelveink vannak,
és te nem túl szerencsés körülmények között hagytad ott a Brownt.

– De nem a Kappából rúgtak ki, hanem az iskolából – vitatkozom.

Kaya elkerekedett szemmel mered rám.

– Te erre büszke vagy? Kicsaptak az ország egyik legjobb egye-
teméről.

– Nem vagyok rá büszke – szűröm a fogaim közt a szót. – Csak azt
mondom, hogy gyakorlatilag még mindig tagja vagyok a szövetségnek.

– Meglehet, de ez még nem garantálja, hogy ebben a házban lak-
hatsz – fonja keresztbe a karját Kaya a fehér angórapulóvere előtt.

– Értem – bólintok.

Utánzom a mozdulatát, és még a lábamat is keresztbe teszem. Kaya
irigykedve nézi a fekete hasított bőr Prada csizmámat, amit a nagy-
i küldött annak örömeire, hogy felvettek a Briarre. Jót nevettem, ami-
kor tegnap este kibontottam a csomagot – nem tudom, Celeste na-
gyi tisztában van-e vele, hogy csak azért kerültem be a Briarre, mert
kirúgtak egy másik egyetemről. Egyébként le merem fogadni, hogy
tudja, csak magasról tesz rá.

A nagy minden alkalmat megragad, hogy a Pradánál vásárolhas-
son. Lelki társak vagyunk.

– És az fel sem merült bennetek, hogy még *azelőtt* szóljatok ne-
kem erről, mielőtt az összes cuccommal idebumlizok Manhattan-
ból? – kérdezem éles hangon.

Bianca az egyetlen, aki némi őszinte bűnbánatot tanúsít.

– Nagyon sajnáljuk, Summer. De, ahogy Kaya is említette, csak ma reggel kaptuk meg a levelet, aztán szavaznunk kellett, és... Tényleg sajnáljuk – von vállat sután.

– Szóval megszavaztátok, hogy nem lakhatok itt.

– Igen – feleli Kaya.

A többiekre nézek.

– Hailey?

– Igazából Halley – javít ki ridegen.

Ki nem sz... le? Tényleg azt várják, hogy emlékezek a nevükre? Csak most találkoztunk.

A következő lányra sandítok.

– Coral?

Semmi.

Jöhet a következő. Ciki, de rá sem emlékszem.

– Laura? – próbálkozom.

– Tawny – vakkant vissza.

Hoppá!

– Tawny – ismétlem bocsánatkérőn. – Szóval ez a végleges döntés?

Hárman bólintanak.

– Szuper. Kösz, hogy elvesztegettétek az időmet – állok fel, és a hajamat hátravetve a nyakam köré tekerem a piros kasmírsálamat.

Széles mozdulataim szemmel láthatólag felbosszantják Kayát.

– Jaj, hagyjuk már a melodramát! – szól be gunyorosan. – Nem a *mi* hibánk, hogy leégetted a korábbi lakásodat. Bocs, hogy nem akarunk egy fedél alatt élni egy *gyűjtogatóval*.

Kezd felmenni bennem a pumpa.

– Semmit sem égettem le.

– A brownos nővéreink nem ezt mondták – préseli össze az ajkát. – Akárhogy is, nekünk tíz perc múlva lakógyűlésünk lesz. Sajnos menned kell.

– Még egy gyűlés? Nahát, itt aztán zajlik az élet.

– Ha tudni akarsz, szilveszteri jótekonysági estet szervezünk – mondja Kaya mereven.

Ja, az más.

– Mire gyűjtötök? – kérdezem.

– A ház alagsorát akarjuk felújíttatni – feleli Bianca maflán.

Atyaég! Ezek saját *maguknak* jótekonynakodnak?

– Akkor hajrá! – villantok rájuk egy gúnyos mosolyt, és egy laza intés után kimasírozok a szobából.

Az előtérben könnyecseppek gyűlnek a szemembe.

Csesszék meg ezek a hülye libák! Semmi szükségem a béna egyesületükre.

– Summer, várj! – szalad utánam Bianca.

Gyorsan mosolyt erőltetek magamra, és visszapislogom a könynyeimet. Nem fogok sírni előttük. Tiszta mázli, hogy a bőrröndjeimet odakint hagytam, és csak egy kézitáskával jöttem be. Mekkora égis lenne már visszacipelni mindent a kocsihoz! Ráadásul többször kellene fordulnom, mert rengeteg cuccot hoztam.

– Figyelj! – suttogja Bianca olyan halkán, hogy közletről is alig hallom. – Nem is tudod, milyen mázlid van.

– Mázli, hogy hajléktalan lettem? – vonom fel a szemöldököm. – Persze, ez volt a legnagyobb álmom.

Bianca elmosolyodik.

– A vezetékneved Heyward-Di Laurentis. Nem vagy, és soha nem is leszel hajléktalan.

Szégyenlősen elvigyorodok. Ezzel az érveléssel nem tudok vitatkozni.

– Egyébként komolyan beszélek – folytatja. – Örülj, hogy nem kell itt laknod – fordítja mandulavágású szemét az ajtó felé. – Kaya olyan, mint egy kiképzőtiszt. Ez az első éve Kappa-elnökként, és azt hiszi, övé a világ.

– Vettem észre – jegyzem meg szárazon.

– Látnod kellett volna, mit művelt szerencsétlen Daphnéval! Eljátszotta, hogy az alkoholügy miatt szívatja, de közben csak féltékeny volt, mert Daphne lefeküdt az expasijával, Chrisszel. Onnantól fogva Kaya pokollá tette szegény csaj életét. Az egyik hétvégén, amikor Daph nem volt a házban, Kaya „véletlenül” – mutat macskakörmököt a levegőbe – eladományozta az összes ruháját egy elsőévesnek az éves jótékonyági ruhagyűjtéshez. Daph nem sokkal később kilépett a szövetségből, és itt hagyta a házat.

Kezdem azt hinni, hogy az alkoholmérgezés végső soron Daphne Kettleman javára vált, mert így legalább kiszabadult erről az ultragáz helyről.

– Mindegy. Nem izgat, hogy maradhatok-e, vagy sem. Ahogy mondtad, így is jól elleszek – jelentem be a fesztelen, teszkek-a-világra hangomon, amit az évek során tökélyre fejlesztettem.

Ez a pán célom. Úgy teszek, mintha az életem egy gyönyörű viktoriánus ház lenne, miközben azon izgulok, nehogy valaki észrevegye a repedéseket a homlokzaton.

De bármilyen magabiztosnak tettettem is magam Bianca előtt, az autóbá beszállva eluralkodik rajtam a pánik. A pulzusom az egekbe szökik, idegesen kapkodom a levegőt, és az agyamra köd telepszik.

Mi a francot csináljak?

Hova a francba menjek most?

Mély lélegzetet veszek. *Semmi baj. Minden rendben lesz. Lélegezz nyugodtan!*

Meg fogom oldani, ahogy minden mást is. Végül is állandóan bajba keveredek, de aztán a végén mindig kitalálok valamit. Csak gondolkodni kell, és...

A mobilomból üvölteni kezd a *Cheap Thrills* csengőhangváltozata. Hála istennek! Azonnal felveszem.

– Hahó! – üdvözlöm a bátyámat, Deant.

Örülök az elterelésnek.

– Szia, takonypóc! Csak tudni akartam, megérkeztél-e épségben a campusra.

– Miért ne érkeztem volna?

– Jesszus, miért is ne... Nem is tudom. Mondjuk, mert leléptél Miami-ba valami amatőr rapper stoppossal, akit az út szélén szedtél fel – amivel kábé tálcán kínáltad fel magad egy potenciális sorozatgyilkosnak. Ja, várjunk csak! Te ezt tényleg megcsináltad.

– Ó, egek! Először is Jasper feltörekvő *countryénekes* volt, nem rapper. Másodszor: két másik csajjal utaztam, és nem Miami-ba, hanem Daytona Beach-re. Harmadszor pedig a srác egy ujjal sem ért hozzám, és esze ágában sem volt kinyírni – sóhajtok fel. – Lacey viszont lefeküdt vele, és herpeszt kapott tőle.

A vonal másik végén néma csend.

– Dicky? Ott vagy még? Dicky! – szölongatom a bátyámat az utált gyerekkori becenevén.

– Csak próbálok rájönni, *mennyivel* jobb a te verziód az enyémnél – mondja Dean, majd hirtelen elkáromkodja magát. – Baszki! Én nem ezt a Lacey-t húztam meg a tizennyolcadik szülinapi bulidon? A herpeszes sztori még *azelőtt* történt. A rohadt életbe, Summer! Oké, védekeztünk, de azért figyelmeztethetél volna!

– Nyugi, nem kavartál Lacey-vel. Az Laney volt, n-nel, és azóta nem állok szóba vele.

– Miért?

– Mert a bátyámmal kefélt, miközben velem kellett volna lennie az *én* bulimon. Ez nagyon nem frankó.

– Igaz. Tök önző dolog.

– Ja.

Dean oldalán hangos kakofónia zavar bele a beszélgetésbe: szélzúgás, motorbúgás, aztán autóduda.

– Bocs! – szól bele Dean. – Most léptem ki a házból. Megjött az Uberem.

– Hová mész?

– Elhozom a ruhákat a tisztítóból. Allie-vel felfedeztünk egy jó helyet Tribecában. Elég messze van, de olyan jól dolgoznak, hogy megéri az extra út. Kifejezetten ajánlom.

Dean és a barátnője, Allie, Manhattanben, West Village-ben bérelnék lakást. Allie bevallotta nekem, hogy még életében nem lakott ilyen puccos környéken, de a bátyámnak még ez is visszalépés. A családnak a szállodánk, a Heyward Plaza felső három emeletét elfoglaló, hatalmas tetőlakosztályában szokott megszállni az Upper East Side-on. De a mostani pecójuk közel van a magánsulihoz, ahol Dean tanít, Allie pedig egy Manhattanben játszódó sorozatban szerepel, így a hely mindkettőjüknek megfelel.

Jó, ha az embernek van hol laknia, meg minden.

– Na és, berendezkedtél már a Kappa-házban?

– Nem igazán – valloam be.

– Úristen, Summer, mit műveltél már megint?

Leesik az állam. Miért hiszi azt a családom, hogy minden az *én* hibám?

– Az égvilágon semmit – felelem, de a hangom közel sem olyan határozott, mint szeretném. – Szerintük egy magamfajta lány ártana a szövetség jó hírének. Az egyikük konkrétan gyűjtogatónak titulált.

– Hát, ha úgy vesszük, az is vagy – jegyzi meg nem túl tapintatosan.

– Kapd be, Dicky! Tudod, hogy baleset volt. A gyűjtogatók szándékosan csinálják.

– Akkor te egy béna gyűjtogató vagy. Csapnivaló gyűjtogató. Micsoda filmcím lenne!

– Király. Szólj, ha majd játsszák a mozikban! – Görény vagyok, de nem érdekel. Vacak a kedvem, és az idegeim pattanásig feszültek. – A lényeg, hogy kirúgtak, és most ki kell találnom, hol fogok lakni a következő félévben.

Hirtelen gombóc gyűlik a torkomba, és alig tudom visszafojtani a sírást.

– Jól vagy? – kérdezi Dean azonnal.

– Nem tudom – nyelek egy nagyot. – Ez... Ez az egész olyan röhejes. Nem is értem, miért akadtam úgy ki. Azok a csajok rémesek, és amúgy sem akartam volna velük lakni. Szilveszterkor mind a campuson vannak, és bulizás helyett valami idétlen jótékonyági estet szerveznek. Abszolút nem passzolnék oda.

Két kövér könnycsepp lefolyik az arcomon. Örülök, hogy Dean nem látja. Már az is elég baj, hogy *hallja* a sírásomat.

– Sajnálom, takonypóc.

– Mindegy – törölöm meg dühösen a szememet. – Nem érdekel. Nem fogok a kardomba dőlni egy csapat hülye liba meg a zsúfolt házuk miatt. Nem hagyom, hogy kikészítsenek. Talán Selena Gomez kétségbeesne miattuk? Egy frászt.

A vonal másik végén zavart csönd.

– Selena Gomez?

– Igen. Ő a nívó és a tisztaság megtestesítője. A példaképem, mármint személyiség szempontjából. Ami a stílust illeti, életem végéig Coco Chanelet fogom követni, ami reménytelen küldetés, mert hozzá soha senki nem érhet fel.

– Nyilván. Egyébként melyik Selena Gomezről beszélünk? A Justin Bieber-ös vagy a weekndes korszakáról? Esetleg a második bieberös fejezetről?

– Ez most komoly? – meredek szúrós szemmel a telefonra.

– Mi?

– Egy nőt nem az aktuális pasija, hanem a teljesítménye alapján ítélünk meg. És persze a cipője alapján.

A tekintetem az új, Celeste nagytól kapott csizmámra vándorol. Legalább cipőfronton elsöprő sikert arattam ma. A többit inkább hagyjuk.

– Éppenséggel megkérhetném aput, hogy hívja fel az egyetemem. Hátha van még hely az egyik koleszban – töprengek hangosan. Kezdem hatalmas lúzernek érezni magam. – Nem, ez nem jó ötlet. Már így is eleget segített azzal, hogy egyáltalán benyomott a Briarre.

Amúgy sem szeretnék kollégiumban lakni, ha egy mód van rá. Kész rémálom lenne egy tucat másik lánnyal osztozni a fürdőszobán. A Brown-kappa házában is ez volt, de ott legalább saját hálót kaptam, ami segített elviselni a helyzetet. Itt viszont kizárt, hogy lenne szabad egyágyas így tanév közben.

– Mi a francot csináljak? – nyögök fel.

Van két bátyám, akik soha egyetlen alkalmat sem szalasztanak el, hogy cikizzenek vagy leégessenek, de néha, nagy ritkán akad egy-egy nagylelkű pillanatuk.

– Még ne hívd apát! – mondja Dean. – Előbb megnézem, mit tehetek.

– Kétlem, hogy tudnál segíteni – ráncolom a homlokom.

– Csak várj azzal a telefonnal! Van egy ötletem. – Csikorgás hallatszik. – Egy pillanat! Kösz, haver. Ötcsillagos út volt. – Ajtócsapódás. – Summer! – szól bele újra a kagylóba. – Gondolom, akkor most visszajössz a városba, ugye?

– Nem ez volt a terv, de azt hiszem, nincs más választásom. Majd kiveszek egy hotelszobát Bostonban, amíg ki nem találok, hogyan tovább.

– Nem Bostonról beszélek, hanem New Yorkról. A szemeszter csak néhány hét múlva kezdődik. Azt hittem, addig a Plazában leszel.

– Nem. Úgy terveztem, hogy kicsomagolok, berendezkedek, meg ilyenek.

– Hát, ennek ma este már lőttek, és amúgy is szilveszter lesz, úgyhogy akár haza is jöhetsz, és velünk ünnepezhetsz. Pár régi csapattársam is eljön.

– Például? – kérdezem kíváncsian.

– Garrett a városban játszik, és a mostani briares bagázs is ott lesz. Néhányukat ismered: Mike Hollis, Hunter Davenport. Most jut eszembe, hogy Hunter is a Roselawnba járt, talán egy évvel alattad. Ott lesz Pierre és Corsen, de asszem, velük még nem találkoztál. Fitzy...

A szívverésem felgyorsul.

– Emlékszem Fitzyre – mondom a tőlem telhető leglazábban.

Igazából kicsit sem vagyok laza. Még én is hallom az izgalmat a hangomban, de ki hibáztatna ezért? Fitzy, vagyis teljes nevén Colin Fitzgerald egy unikornis. Egy magas, szexi, tetkós hokis, akiért talán egy icipicit odavoltam.

Na jó. Rohadtul rákattantam.

Ez a srác annyira... varázslatos. Csak az a baj, hogy totál elérhetetlen. Dean hokis haverjai szinte mind a lábam előtt hevernek, de Fitz

nem. Amikor tavaly meglátogattam Deant a Briaren, szinte rám sem nézett. Aztán még egyszer találkoztunk Dean barátjának, Logannek a szülinapi buliján, de csak pár szóra méltatott – *szia, hogy vagy, vizslát, meg még pár hasonló gyöngyszem.*

Baromi bosszantó. Nem mintha elvárnám, hogy minden pasi hanyatt essen tőlem, de róla *tudom*, hogy bejövök neki. A barna szeme izzik, valahányszor rám néz. Konkrétan *izzik*.

Vagy csak azt látom, amit látni akarok?

Apának van egy rém fellengzős mondása: *A benyomás és a valóság igen távol áll egymástól. Az igazság általában valahol félúton található.* Ezt a szöveget először egy gyilkossági ügy tárgyalásán vetette be, és azóta boldog-boldogtalant ezzel bombáz.

Ha az igazság tényleg félúton keresendő, akkor Colin Fitzgerald tartózkodása velem szemben (gyűlöl engem) és a szemében lobogó tűz (az irántam érzett szenvedélye) megfelelve annyi, mint... barátság?

Összepréselem az ajkam.

Nem. Abszolút kizárt. Nem vagyok hajlandó a barátságban ragadni úgy, hogy meg sem próbáltam rámozdulni.

– Jó buli lesz – győzköd Dean. – Időtlen idők óta nem töltöttük együtt a szilvesztert, szóval gyere szépen New Yorkba, és dobj egy SMS-t, ha itt vagy. Most leteszem, megérkeztem a pucarájba. Szeretlek!

Leteszi. A széles vigyorom láttán senki sem hinné el, hogy alig öt perce még bögtém. Dean néha egy igazi seggfej, de állati jó testvér. Ha kell, mindig számíthatok rá, és csak ez számít.

És – hála istennek – most már van hol töltenem a szilvesztert. Egy vacak nap után nincs jobb egy fergeteges bulinál. El sem tudom mondani, mekkora szükségem van erre.

Ránézek az órámra: délután egy van.

Gyors fejszámolást végzek. A Briar campusa kábé egyórányira van Bostontól, ahonnan még vagy három és fél, négy óra Manhattan. Este lesz, mire odaérek. Nem marad sok időm a készülődésre, pedig ha találkozom az unikornissal, tetőtől talpig ki kell csípnem magam.

Ez a srác még nem tudja, mi vár rá.

2. FEJEZET

Fitz

– TÁNCOLUNK?

Nemet akarok mondani, de közben igent is.

Ez az úgynevezett Summer-dilemma – a bosszantó, állandóan váltakozó reakció mindenre, amit ez a zöld szemű, aranyhajú istennő tesz vagy mond.

Naná, és egy frászt.

Lefeküdnék vele. A világból kiszaladnék előle.

– Kösz, de nem szeretek táncolni.

Nem hazudok, tényleg utálok. Mellesleg Summer Di Laurentis láttán mindig beindul a menekülési ösztönöm.

– Nem vagy valami jó társaság – cicceg, ami a szájára tereli a figyelmet.

Dús, rózsaszín és csillogó, a bal szájszeglet fölött egy apró anyajeggyl.

Elképesztően izgató száj.

Az egész csaj izgató, úgy, ahogy van. Nincs nála jobb nő az egész bárban, és a környék összes pasija irigy vagy mogorva tekintettel méreget, amiért vele vagyok.

Nem mintha *vele* lennék, mármint nem járunk, csak egymás mellett állunk. Nagyjából hatvan centi lehet köztünk a távolság, amit Summer azzal próbál csökkenteni, hogy folyamatosan felém hajol.

A menségére legyen mondva, hogy kábé a fülembé kell kiabálnia, hogy halljam az üvöltő *tuc-tuc* zenétől. Utálok az EDM-et, és nem szeretem az ilyen hangos, táncolós bárokat. Ha valaki nightclubot üzemeltet, akkor nevezze is annak. A Gunner's Bár tulajja nyugodtan keresztelhetné volna a helyet Gunner's Clubnak, és akkor már a bejáratnál lefújhattam volna ezt az egészet, és a hallásom is ép marad.

Ma este már nem először átkozom el a barátaimat, amiért elrángáltak Brooklynba szilvesztereste. Szívesebben lennék otthon, hogy egy sörrrel a kezemben nézzem a tévében az ünnepi banzájt. Nem vagyok az a kimondott partiarc.

– Tudod, figyelmeztettek, hogy zsémbes alak vagy, de eddig nem hittem nekik.

– *Kik* figyelmeztettek? – kérdem gyanakvón. – Amúgy meg nem vagyok zsémbes.

– Hmmm, igazad van. Ez a kifejezés már kiment a divatból. Legyen inkább *mufurc*.

– Ne legyen!

– Mit szólsz az ünneprontóhoz? – néz rám ártatlan képpel. – De komolyan, Fitz, mi kifogásod van a bulizás ellen?

Akaratlanul is elmosolyodom.

– A világon semmi.

– Jó, akkor mi kifogásod van *ellenem*? Valahányszor beszélni próbálok veled, mindig faképnél hagyasz.

Leolvad a mosoly az arcomról. Tulajdonképpen nem meglepő, hogy kertelés nélkül nekem szegezi a kérdést. Mindössze kétszer találkoztunk, de ennyi is elég volt, hogy rájőjjenek: a csaj imádja a drámát.

Én viszont utálok.

– Ellened sincs kifogásom – vonok vállat, felkészülve arra, hogy azt tegyem, amivel az előbb megvádolt: lelépjek.

Summer szemében csalódottság villan. A szeme nagy, és ugyanolyan zöld, mint a bátyjéé. Dean miatt tartom magam távol ettől a lánytól. Jó barátom, ezért nem kezdek ki a húgával. Egyrészt tisztelem Deant, másrészt félttem a testi épségemet. Láttam a jégen, hogy milyen, amikor begurul. Durva jobbegyenesése van.

– Komolyan, nincs semmi bajom veled – mondom nyersen. – Minden oké köztünk.

– Tessék? Nem értettem a végét! – kiabálja túl a zenét.

A füléhez közelítem a szám. Fura, hogy alig kell lehajolnom hozzá. Magasabb, mint az átlag, úgy száznyolcvan-száznyolcvankét centi, és mivel én a száznyolcvankilenc centimmal általában bőven a csajok fölé magasodok, ez most kellemes meglepetésként ér.

– Azt mondtam, hogy minden oké köztünk – ismétlem, de közben a szám véletlenül a füléhez ér.

Érzem, hogy megborzong, ahogy én is. A szánk veszélyesen közel van egymáshoz. Isteni az illata, valami virágos-jázminos-vaníliás kombó, meg még valami... talán szantálfa? Már a parfümje is az egekbe repít, és akkor a ruháját még nem is említettem. Fehér, pánt nélküli, rövid. Olyan rövid, hogy alig takarja a combját.

Basszus, csak most legyenek észnél!

Gyorsan felegyenesedek, mielőtt még valami hülyeséget csinálnék, mondjuk, megcsókolnám. Kortyolok egy nagyot a sörömből, de cigányútra megy, és most úgy köhögök, mint egy tizennyolcadik századi tbc-s.

Szép volt.

– Jól vagy? – kérdezi.

Amikor a roham alábbhagy, felnézek. Summer zöld szeme rám szegeződik, és a szája ördögi mosolyra húzódik. Pontosan tudja, mi izgatott így fel.

– Jól – krákogok.

Ekkor három matrészeg srác tántorog a bárpulthoz, és az egyik meglöki Summert, aki megbotlik. Mire észbe kapok, ez a gyönyörű, isteni illatú nő a karomban van. Nevetve belém kapaszkodik.

– Tűnjünk el innen, mielőtt agyonnyom a tömeg! – javasolja.

Nem tudom, miért, de hagyom, hogy elvezessen.

Leülünk egy magas asztalhoz a bárhelyiséget és a béna táncteret elválasztó korlát mellett. Ahogy körülnézek, látom, hogy a barátaim nagy része már alig áll a lábán.

Mike Hollis, a lakótársam kéjesen dörgölőzik egy helyes, barna hajú lányhoz, aki szemmel láthatólag kicsit sem bánja a dolgot. Hollis volt az, aki Brooklynba rángatott ahelyett, hogy valahol Boston környékén buliztunk volna. Mindenképpen a bátyjával, Brodyval akart szilveszterezni, aki kábé az érkezésünk pillanatában felszívódott. Úgy tűnik, Hollis szerzett magának egy vigaszdíjat, ha már a bátyja így kiszúrt vele.

A másik lakótársunk, Hunter három csajjal táncol. Igen, hárommal. Mindhárom azon van, hogy felfalja az arcát, sőt, ha jól látom, az egyik konkrétan a gatyájában matat. Mondanom sem kell, hogy Hunter nem is lehetne boldogabb.

Hihetetlen, mennyit változhat valaki egy év alatt. A srác tavaly még feszengett a nők közelében. Akkor még cikinek érezte, hogy tapadnak rá, most viszont gond nélkül kihasználja az előnyeiket annak, hogy a Briar hokicsapatában játszik.

Előnyök pedig vannak dögivel. Lássuk be, az egyetemeken általában a sportolók a legnépszerűbbek. Ahol a futball a menő, ott a

csajok sorban állnak, hogy lecummanthassák a hátvédet. A kosaras sulikban a márciusi rájátszások idején megtriplázódik a készséges gruppiák száma. A Briar hokicsapata egy tucat nemzeti kupát szerzett, és az ország egyetemei közül a mi meccseinket adják a legtöbbet a tévében. Itt mi vagyunk az élet császárai.

Kivéve engem. Igen, én is hokizok, és nem is rosszul, de nem vagyok az az „élet császára” supersztár típus. A szívem mélyén akkora kocka vagyok, hogy csak na. Egy félisten bőrébe csomagolt kocka.

– Hunternek sikere van – jegyzi meg Summer az orgiát figyelve.

A DJ közben az elektromos szemétről átkapcsol a Top 40-es listára, és szerencsére egy füst alatt a hangerőt is lejjebb veszi, talán a közelgő visszaszámlálás miatt. Már csak harminc percet kell kibírnom, és leléphetek.

– Igen – bólintok.

– Le vagyok nyugózva.

– Tényleg?

– Abszolút. A greenwichi srácok általában titokban prűdek.

Vajon honnan tudja, hogy Hunter Connecticutból származik? Két szót, ha váltottak egész este. Talán Dean mondta neki? Vagy talán...

Talán tök mindegy, honnan tudja, mert ha *érdekelne*, akkor ez a fura, szurkáló érzés a féltékenység jele lenne, ami egész egyszerűen elfogadhatatlan.

Ahogy Summer végigpásztazza a táncoló tömeget, egyszer csak elsápad.

– Pfuj! Ez undorító.

A kezéből tölcserűt csinálva kiabálni kezd:

– Tartsd a nyelved a szádban, Dicky!

Kirobban belőlem a nevetés. Kizárt, hogy Dean hallotta volna ebben a zajban, de nyilván van valami beépített testvér-radarja, mert

azonnal lecuppan a barátnőjéről, és felénk fordul. Amikor meglátja Summert, a középső ujját feltartva bemutat neki. A húga válaszul puszit küld neki.

– Mázli, hogy egyke vagyok – jegyzem meg.

Summer rám mosolyog.

– Nem tudod, mit hagysz ki. A bátyáim kínzása az egyik kedvenc időtöltésem.

– Vettem észre.

Deant még mindig a gyerekkori becenevén, Dickynek hívja, pedig már évekkel ezelőtt leszokhatott volna róla.

Másrészt viszont Dean takonypócnak szólítja őt, ami végső soron feljogosítja a szemétkedésre.

– Dicky ma este minden kínzást megérdemel. Nem hiszem el, hogy *Brooklynba* kellett jönnöm – morgolódik Summer. – Amikor azt mondta, hogy a városban szilveszterezünk, azt hittem, Manhattanre gondol, erre ő és Allie elrángatnak Brooklynba. Totál átvágtak.

– Mi a baj Brooklynnal? – vigyorgok. – Allie apja is a környéken lakik, nem?

Summer bólint.

– Holnap meglátogatják. És hogy válaszoljak a kérdésedre: mi a *jó* Brooklynban? Semmi. Valaha menő hely volt, de mostanra elárasztották a hipszterek.

– Még mindig vannak hipszterek? Azt hittem, ez a baromság már rég lecsengett.

– Hát nem. Aki ezt állítja, az hazudik – rázkódik össze viccesen.
– Az egész környék tőlük hemzseg.

Úgy beszél róluk, mintha valami szörnyű, gyógyíthatatlan kórságot terjesztenének. Viszont van abban valami, amit mond. Ha jobban megnézem a tömeget, rengeteg vintage ruhát, szűk farmeres

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

fickót és retróval kombinált high tech kiegészítőt látok, nem beszélve a tömérdek szakállról.

Megdörzsölöm a saját szakállamat, és közben azon tűnődöm, vajon engem is a hipszterek közé sorol-e. Egész télen hagytam nőni a borostámat, főleg, mivel jó hőszigetelő ebben a durva cidriben. A múlt héten olyan hidegfrontot kaptunk, amelyet még életemben nem láttam. Majd lefagytak a golyóim.

– Ezek annyira... – keresi a jó szót – ...gagyik.

– Biztos nem mindegyik – nevetek.

– A nagy részük igen – feleli. – Látod ott azt a csajt? A frufrus, fonott hajút? Egy ezerdolcsis Prada kardigánt vett fel egy ötdolcsis pólóval, amit szerintem a turkálóból szerzett. Az a rojtos cipő meg egy kínai vacak. A csaj egy két lábon járó átverés.

– Honnan tudod, hogy az a kardigán egy ezres? – ráncolom a homlokom.

– Mert van egy ugyanilyenem szürkében. Mellesleg kilométerekről kiszúrok egy Pradát.

Hiszek neki. Valószínűleg már az anyjából is dizájner rugdalózóban bújt ki. Summer és Dean kőgazdag család sarjai. A szüleik sztárügyvédek, akik már a házasság előtt is bővelkedtek a pénzben, de így együtt már akkora vagyonuk van, hogy simán megvehetnének egy kisebb országot anélkül, hogy lyukat ütne a bankszámlájukon. Voltam már párszor a manhattani lakosztályukban, és még mindig nem térek magamhoz, ha rá gondolok. Ezenkívül van egy villájuk Greenwichben, egy tengerparti nyaralójuk és egy rakás más ingatlanjuk a világ különböző pontjain.

Én bezzeg még a ház bérleti díját is alig bírom kiközhögni, amin ráadásul két másik sráccal osztozom. Ha végre találánk egy negyedik lakótársat az üres szobába, valamelyest csökkenne a fejenkénti lakbér.